

2 Ιουνίου 2022

Η 18χρονη Μαρία πήρε υποτροφία για το Bridgewater College με ένα βίντεο με την ιστορία της οικογένειάς της

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Εκπαίδευση / Πολυμέσα - Multimedia](#)

Ο προπάππους της ήταν πρόσφυγας από τον Πόντο

Ένα βίντεο - digital story που δημιούργησε η 18χρονη Μαρία Γαβριηλίδου από τη Θεσσαλονίκη και περιγράφει την ιστορία της προσφυγικής οικογένειάς της, από τον προπάππου της που ήρθε από τον Πόντο και για να ζήσει την οικογένεια του πουλώντας πάγο και κάρβουνο, τη δυναμική γιαγιά της που εργαζόταν στο βενζινάδικο της οικογένειας, αποτέλεσε το εισιτήριο, για την εισαγωγή της με υποτροφία στο Bridgewater College των ΗΠΑ και συγκεκριμένα στη σχολή Communication, Technology and Culture.

«Στην βασική έκθεση της αίτησης μου, η πρώτη πρόταση που έγραψα ήταν: “Είμαστε το προϊόν που δημιουργεί η οικογένεια που προέρχεται πριν από εμάς”» εξηγεί στο Αθηναϊκό/Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων, η Μαρία Γαβριηλίδου και αναφερόμενη στην ιστορία της οικογένειας της, είπε πως, «ο προπάππους μου ξεκινώντας από την πώληση πάγου και κάρβουνου, το 1969, ίδρυσε το μαγαζί μας, που σήμερα ανήκει στον πατέρα μου. Αυτό και μόνο, μου έδωσε το κίνητρο να παλεύω συνεχώς για τους στόχους μου, γιατί όπως και στο μαγαζί, η οικογένεια μου, πέρα από όλες τις δυσκολίες τόσα χρόνια, συνεισφέρει με τον τρόπο της στην κοινωνία, έτσι θέλω να κάνω και εγώ, όμως με τον δικό μου τρόπο. Αυτή η οικογενειακή ιστορία με ώθησε στο να φτιάξω αυτό το βιντεάκι, εμπνευσμένη από την πορεία της γιαγιάς μου, που δούλευε στο βενζινάδικο του άντρα της και μου έμαθε τις αξίες της ζωής και το πιο σημαντικό μάθημα, να ξανασηκώνομαι όταν πέφτω».

Με περηφάνια η νεαρή κοπέλα, μιλάει για τη δυναμική γιαγιά της, που αποτελεί γι’

αυτήν πρότυπο ζωής. «Στη δεκαετία του '70, σε ένα καθαρά ανδροκρατούμενο επάγγελμα, μπορείτε να καταλάβετε πόσες είναι δυσκολίες που μπορεί να αντιμετωπίζει μια γυναίκα δουλεύοντας σε ένα βενζινάδικο. Τα έξοδα και οι απαιτήσεις ήταν μεγάλες για την οικογένεια. Έτσι, η γιαγιά μου όταν απέκτησε τον μπαμπά μου και όσο τον φρόντιζε, παράλληλα δούλευε σκληρά και στο μαγαζί μας. Δούλευε πολλές ώρες προκειμένου να βοηθήσει την οικογένειά της, όμως οι δυσκολίες δεν ήταν μόνο οι υπερωρίες, αλλά και τα στερεότυπα που υπήρχαν τότε για τις θέσεις εργασίας, που ήταν ακόμα πιο έντονα απ ό τι σήμερα και αυτό έκανε τις καταστάσεις ακόμη πιο απαιτητικές. Όμως, η δυναμική γυναίκα τα κατάφερε και σήμερα ότι είναι το οφείλει σε αυτές τις δυσκολίες», λέει χαρακτηριστικά.

Τα πανεπιστήμια της Αμερικής, όπως η ίδια διευκρινίζει, μέσα από ένα σύνολο εκθέσεων, το βιογραφικό, τη συνέντευξη, καθώς και τις εξετάσεις για την πιστοποίηση της αγγλικής γλώσσας, κρίνουν τις ακαδημαϊκές επιδόσεις των υποψήφιων φοιτητών, αλλά το σημαντικότερο που θέλουν, είναι να γνωρίσουν την προσωπικότητά τους. Έτσι- όπως αναφέρει- τους εντυπωσίασε το γεγονός πως αν και γυναίκα, έχει δίπλωμα γεωργικού ελκυστήρα (τρακτέρ) και το ότι επέλεξε για να συστηθεί έναν πρωτότυπο και διαφορετικό τρόπο, τη δημιουργία του συγκεκριμένου βίντεο, (Digital Story) στο οποίο παρουσιάζει τις σημαντικότερες πτυχές του εαυτού της, που είναι απόσταγμα της ιστορίας της οικογένειάς της. Στοιχεία που όπως φάνηκε, εκτιμήθηκαν πολύ και έτσι κατάφερε να πετύχει την εισαγωγή της στο αμερικανικό πανεπιστήμιο που επιθυμούσε και με υποτροφία.

«Από αυτά που ειπώθηκαν κατά την διάρκεια της συνέντευξης που παραχώρησα, αλλά και μέσα από την επικοινωνία που είχα με άτομα από το Bridgewater College, με ενημέρωσαν πως θεωρήθηκε πολύ σημαντική η αναφορά μου, στην ιστορία της οικογένειάς μου και το πώς όντας Ελληνίδα και όντας η πρώτη γενιά που σκοπεύει να πάει στο πανεπιστήμιο, εκτιμήθηκε πολύ καθώς έψαξα μόνη μου, το τι θα ήθελα να κάνω στο μέλλον», επισημαίνει η Μαρία.

Με ειλικρίνεια, μάλιστα εξηγεί πως, «ένα παιδί 18 χρονών πιστεύω ότι δεν είναι ποτέ σίγουρο για το τι ακριβώς θα ήθελε να κάνει στο μέλλον. Ένας βασικός λόγος που διάλεξα την Αμερική, είναι ότι έχουμε το πρώτο έτος την δυνατότητα να διαλέξουμε διάφορα μαθήματα και μετά να επιλέξουμε το πτυχίο που νομίζουμε ότι μας ταιριάζει καλύτερα. Αυτό που γνωρίζω είναι ότι θα επιλέξω μαθήματα για το πτυχίο Communication, Technology and Culture, που συνδυάζει τις τέχνες, όπως το θέατρο, το web design, τη δημοσιογραφία και την πολιτική. Ένα πράγμα που κρατάω σίγουρα στο μυαλό μου για το μέλλον, όπως ονόμασε ο αγαπημένος μου τραγουδιστής ένα άλμπουμ του, ο Μίλτος Πασχαλίδης: “Ό,τι αγαπάς δεν τελειώνει”, και αν κάνουμε πράγματα που μας γεμίζουν και μέσα από αυτά

βοηθάμε τους υπόλοιπους ανθρώπους, θα είμαστε ευτυχισμένοι».

«Αυτό που κατάλαβα μέσα από όλο αυτό το ταξίδι, είναι ότι αν δεν παλέψεις μόνη σου, δε θα πετύχεις τον στόχο που εσύ θέτεις, γιατί μόνο εσύ ξέρεις τι πραγματικά θέλεις» υπογραμμίζει η 18χρονη και απευθυνόμενη στους συνομήλικούς της, που έχουν τους ίδιους στόχους με αυτήν, επισημαίνει: «Μη διστάζετε να ζητάτε βοήθεια και πιστέψτε με ξέρω πόσο δύσκολο είναι μερικές φορές να φτάσεις στον τελικό προορισμό, αλλά αξίζει τον κόπο, έστω και αν χάσεις, γιατί δεν μπορώ να κρύψω ότι είχα λίστες αναμονής και απορρίψεις από πανεπιστήμια, αλλά στο τέλος κάτι θα κερδίσεις, μια εισαγωγή σε ένα πανεπιστήμιο, εμπειρίες και τελικά θα κερδίσεις αυτό που είναι προορισμένο για σένα».

Πηγή: newsbeast.gr